

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΡΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΟΓΙΣΣΕΣ

Η ώραία πριγκίπισσα τὸ «Βυζαντινὸ ρόδον». — Η τραγικὴ Δόγισσα Μαρία Ὁρσέολο Ἀργυροπούλου. — Ὁπου πλησιάζει τὸ τρομερὸν ἔτος 1000. τῆς συντελείας του κόσμου! — Ὁμαδικαὶ παραφροσύναι. — Μιὰ τραγικὴ ἑπάνω σ' ἕναν τάφο. Καὶ ἡ τρίτη Δόγισσα Θεοδώρα Δούκα. πὺρ κώμης... μὲ ἕτραν... — Λουτρὰ μὲ στάλες δροσιάς. — Ὁ μυστηριώδης θάνατός της κ.λ.π.

ΤΗΝ ἱστορία τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας ἀναφέρεται ὅτι τρεῖς Δόγιδες ἔπλεον γυναῖκες ἀπὸ τὸ Βυζάντιο. Γιὰ τὴν πρώτη, γνωστὴ μόνον μὲ τὸ ὄνομα Ρωμαιοῖα, οἱ χρονολογικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν μᾶς λένε πῶς ἀπὸ πρῶτον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἦτανε γυναῖκα τοῦ περιφημοῦ Δόγη Ὁρσο Παρτεϊατάου τοῦ νικητοῦ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ τόσο διορηθῆσε ὡς τὸ ὄνομασθῆ «Βυζαντινὸ ρόδον». Ἡ Ἑλληνίδα αὐτὴ πριγκίπισσα, πὺρ ξηνητέυτηκε στὴν πόλιν τῶν περὶ καὶ τῶν παλατιῶν, ἔζησε καὶ πέθανε χωρὶς νεοπέτετες.

Τραγικὴ ὄμως ὑπῆρξε ἡ τύχη τῆς δευτέρας Ἑλληνίδας πριγκίπισσας πὺρ ὠδηγήθηε νύμφη στὴ Βενετία : Στὰ 991 ἀνέβη στὸ Δογικὸ θρόνον ὁ δραστικὸς καὶ ἀπορασιατικὸς Πέτρος Ὁρσέολο. Ἡ περίοδος τῆς ἐξουσίας του συνέλεξε μὲ τὴν μεγάλη καὶ φοβερὴ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐποχὴ. Ἀπὸ αἰῶνων ὑπῆρξε ἡ πεποίθησις ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1000 θὰ καταστραφῶν ὁ κόσμος καὶ θὰ ξαναγυρίσει τὸ χάος πὺρ ἦτανε πρὸ τῆς Δημοκρατίας ! Ὅσο ἐπλησίαζε ἡ τρομερὴ χρονολογία καὶ ἡ ἀπαίσιος προφητεῖες ἐπλήθιναν, φόβος ἀπερίγραπτος ἔπαισε ὅλη τὴν ἑνωμένη καὶ ἀναφερόμενη τρομαχτικὰ παραδείγματα χρονιστῶν παραφροσύνῃ. Δὲν ἐπρελάινατο ἕνας καὶ διὸ ἀπὸ τὸ φόβο τους, ἀλλὰ χωρὶς ὁλοκλήρα ! Φυσικά, ὁ γενικός αὐτὸς τρόπος εἶχε μεταδοθῆ καὶ στὴ Βενετία. Λέγεται λοιπὸν ὅτι καὶ ὁ Δόγης Ὁρσέολο, θῆμα καὶ αὐτὸς τῆς τρομερῆς μυστικοπάθειας, ἐσυμφώνησε μὲ τὴν γυναῖκα του νὰ κρατήσουν στὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς τους τέλεια ἀγνότητα, σχέσεις ἐντελῶς ἀδελφικῆς. Στὸ μεταξύ ὅμως οἱ δύο σύζυγοι εἶχαν ἀποχτήσει παιδιὰ.

Ὁ Δόγης Πέτρος Ὁρσέολο, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τῆς ἐποχῆς του, ἔστειλε τὸ γιὸ του Ἰωάννη στὴν Κωνσταντινούπολιν γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἐννοια τῶν Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων. Καὶ μάλιστα κατώρθωσε καὶ γὰρ καλλίτερο ἀξίωμα : Ἐπέτυχε νύμφη ἀπὸ τῆς αυτοκρατορικῆς οἰκογένειας, τῆς Μαρίας, κόρης τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ ἀνεψιά τῶν αυτοκρατόρων Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου. Τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἦτανε ταίριαστὸ. Οἱ Ὁρσέολο ἐξοχώριζαν μὲ τὴν ὁμορφίαν τους. Γιὰ τὴν Μαρία Ἀργυροπούλου δὲ βενετσιάνικα χρονικά λένε ὅτι ἦτανε «ώραία καὶ εὐλαβητικὴ». Ὁ γάμος τοῦ νεαροῦ Βενετοῦ μὲ τὴν ὁμορφὴ Βυζαντινὴ ἔγενε στὴν Κωνσταντινούπολιν μεγαλοπρεπῶς. Ὁ Πατριάρχης ἐχοσταντίτης ὁ ἴδιος στὴν Ἁγία Σοφίαν καὶ οἱ κορώνες τῶν νεονύμφων—θαμνατὰ τῆς Βυζαντινῆς χρυσολογίας—τὰ προσέφεραν δῶρο οἱ Ἀυτοκράτορες. Μετὰ τὸ στεφάνωμα οἱ Ἀυτοκράτορες παρατίσανε στοὺς νεονύμφους τοὺς πολυαυθίτους ἀντικίους, τὴν ἀρετικὴν ἐκείνη σειρά τῶν χρυσοσταλισμένων ἀνδρῶν μὲ τοὺς κοιτωπέδες τίτλους καὶ τῶν γυναικῶν μὲ τὰ λαμπρὰ φορέματα, φορητὰ χρυσάφι, πολιτικὸς λίθους...

Ὅχι τὸ μὴν οἱ νεονύμφου ἐφιλοξενούντο στὸ Ἀυτοκρατορικὸ παλάτι, μὲ ὅλες τὶς τιμῆς τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐθιμοτυπίας. Καὶ ἐπὶ τέλος μὲ τοὺς βασιλικὸς «δρόμους» (τὰ ὀνομαστὰ καράβια) ἀνεχώρησαν γιὰ τὴ Βενετία. Ἐκεῖ τοὺς ἐπρόκειτο ἄλλες τιμῆς. Μεγάλῃ συνοδείᾳ πλοίων ἐβίγησε πρὸ πρυτανῆς τους καὶ ἐπὶ ὠδηγήθησαν στὸ Δογικὸ παλάτι μὲς ἀπὸ τὸν ἐνδοσιασμένο λαὸ πὺρ ἐφώναζε : «Ζῆτοι ἡ Βυζαντινὴ πριγκίπισσα !...»

Λίγες μέρες ἀργότερα ἡ νεαρὴ Δόγισσα Μαρία ἔφερε στὸ κόσμον ἕν ἄρσενον, τὸ ὁποῖον γιὰ τὴν τοῦ αυτοκρατορικοῦ του θεῖου ὀνομαστικῆ Βασιλείου. Ὁ παῖδος τοῦ Δόγη Πέτρος ἔκανε τότε γιορτῆς πὺρ ἀήρσαν ἐποχὴ...

Ἀλλὰ ἡ ὄραία Δόγισσα Μαρία Ὁρσέολο Ἀργυροπούλου δὲν ἦτανε γορφο ν' ἀπολαύσῃ γιὰ πολὺ τὴν εὐτυχία πὺρ ἔζησε στὴν καλλονί της καὶ στὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς της. Ἀφοῦ (κατὰ τὴν ὁμολογία τῶν ἱστορικῶν) συνετέλεσε πολὺν στὴν καλλιτεχνικὴ καὶ κομποτέρη ἐξέλιξι τῆς Βενετικῆς κοινωνίας, ἔλαθε τέλος ἀπὸ πανούκλα πὺρ κατέστρεψε τότε τὴ Βενετία. Καὶ πέθανε ἀπὸ φοβερὸ θάνατο. Τὴν ἐκίθησαν μεγαλοπρεπῶς. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἀντικί της, ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ θάνατό της, αυτοκτονοῦσε μὲ μαχαίρι ἑπάνω ἀπὸ τὸν τάφο της... Καὶ ὁ πατέρας Ὁρσέολο, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴ λύπη, πέθανε καὶ αὐτὸς, λίγο ἀργότερα, σὲ ἡλικία 48 ἐτῶν.

Ἐχοχάσατε τώρα στὴν τρίτη Ἑλληνίδα πριγκίπισσα πὺρ ἀνέβηκε στὸ Δογικὸ θρόνον.

Βοιωχάσατε στὴν ἐποχὴ πὺρ ἔβη ἡ Βενετία, πλούσια καὶ δυνατὴ, ἀνέβανε τὸ δρόμο τῆς ἀμυγῆς, ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἀυτοκρατορία ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ κορυφῆς πρὸς ἄνω ἀπὸ τὸς αἰῶνες ἀγῶνες. Στους τόπους ἐχθρούς της εἶχαν τώρα προστεθῆ καὶ οἱ Νορμανδοί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ ἀπὸ τὴν Ἠπειρὸ ἐπροχώρησαν νικηταὶ στὴ καρδιά τῆς Ἀυτοκρατορίας. Τότε τὸ Βυζάντιο ἐξήγησε τὴ βοήθεια τῆς Βενετίας, τῆς ὁποίας Δόγης ἦταν ὁ φιλόδοξος καὶ ὀρηκτικὸς Νορμάνιος Σέλβο. Ὁ Δόγης ἐδέχτηκε τὴν πρόσκλησι καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου ἐνίκησε τοὺς Νορμανδοὺς μπροστὰ

στὸ Λυραχίον.

Στὸ μεταξύ, ὁ Δόγης εἶχε νυμφευθῆ Ἑλληνίδα πριγκίπισσα, τὴ Θεοδώρα, κόρη τοῦ Ἀυτοκράτορα Κωνσταντίνου Δούκα. Ἄν ἐπρόκειτο ναεὶς νὰ πιστέψῃ τοὺς Βενετσιάνους χρονολογικοὺς—καὶ ἰδίως τὸν Πέτρο Λαμπαρῶ—ἡ Δόγισσα Θεοδώρα ὑπῆρξε μιὰ διεφθαρεμένη καὶ ἀκόλαστη γυναῖκα. Καὶ ἀκόσπε, κύριοι, τὰ φοβερά καὶ τρομερά ἐγκλήματα τῆς δυστυχισμένης αὐτῆς Ἑλληνίδος πριγκίπισσας.

Ἐμύρωνε τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου της μὲ διάφορα ἀρώματα. Ἀπὸ τὴν θανασιαία πορφύρα, στὴν ὁποίαν γεννήθηκε ἡ κόρη τοῦ Ἀυτοκράτορος, καὶ ὅπου συνήθισε ν' ἀναπνέῃ τὴ δροσερὴ ἀερα τοῦ Βοσπόρου, εὐωδιασμένη ἀπὸ τ' ἀνθὴ καὶ τὰ φυτὰ τῶν ἐξαισιῶν ἐκείνων αυτοκρατορικῶν κήπων, ἡ μετάβασις της στὴν ὕγη καὶ ἀποπνιχτικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν καναλιῶν, τὴν ἀνάγκασε νὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ ζῆν ὑποφερτότερο τὸν ἀέρα τῶν δωματίου της. Καὶ ἔτσι μερικὰ ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς ἀνάλαβαν νὰ θυμῶνουν στὴν ξηνητενὴν πριγκίπισσα τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος της...

Ἀλλὰ δὲν ἦτανε μόνον αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα της. Ἡ Θεοδώρα ἔπλενε μὲ ἀρωματισμένα νερά ὄχι μόνον τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χεῖρα της, ἀλλὰ καὶ δάκρυο τὸ σῆμα της. Φοιχὴ ! Ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ, ποὶ θεοφορῶς πανάσμο ἀμάρτημα τὴν καθαρῶτητα, δὲν περιορίστηκε στὴν πραγματικότητα. Ἐπλάσε ἄνεα παραμῦθι, ὅτι τὰ ἡ δόγισσα διέτασσε τὶς δούλες της νὰ συναΐζουν καθε πρὸς τὴ δροσιὰ ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ μὲσα στὸ ὕδωρ αὐτὸ ἔκανε τὸ μπάνιο της !...

Εἶνε ὅμως καὶ ἄλλα : Ἡ Δόγισσα δὲν ἔφερε τὸ φαγιτὸ της στὸ στόμα μὲ τὰ δάχτυλα, ἀλλὰ

οἱ σκλάβοι της τὸ ἔβαζαν καὶ ἐκεῖνὸ τὸ ἔτρωγε μ' ἕνα χρυσὸ πηροῖνι. Ὁ, αὐτὸ περὶ ἦτανε πολὺ !... Στὴ Βενετία, ὁ Δόγης καὶ ἡ Δόγισσα ἔτρωγαν μὲ τὰ δάχτυλα καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο πιάτο. Αὐτὸ ἔθεορετὸ σύμφωνο μὲ τὶς ἄλλες παραδόσεις τῆς φυλῆς. Ὁ νεοτεραισμός ἐθεορήθη σάνδαλο, καὶ οἱ ῥασοφόροι χρονολογικοὶ ριχτήριζαν μὲ λύσσα κατὰ τῆς δυστυχισμένης Θεοδώρας. Δὲν ἔλαβαν πρὸ ὀφει ὅτι ἐχοχάσαν ἀπὸ μιὰ πόλι πὺρ τ' Ἀνάκτορά της μόνον εἶχαν τρία κτίρια λουτρῶν. Δὲν ἐχοχάσαν νὰ σκεφθοῦν ὅτι εἶνε εὐπορετότερο νὰ τρώγῃ ναεὶς μὲ πηροῖνι, παρὰ μὲ τὰ δάχτυλα, σάν Τορτοζος. Δὲν ἐμετορησαν ποσὸ ἐζατομύμια δούλου χροιάζονται γιὰ νὰ συναΐζοιεν στάλες δροσιᾶς ἀρωγῆς ὡστε ν' ἀποτελεσθῆ λουτρὸ ἀνθρώπου. Γι' αὐτοὺς ἡ Θεοδώρα ἦταν ἡ ξενὴ πὺρ διεφείρεται τὰ ἡθὴ καὶ ἐπροχρηε τὸ λαὸ στὴν πολυτέλεια καὶ τὴν ἀπόλαυσι. Ἐπομένους πλάσμα καταραμένο. Καὶ οἱ ῥασοφόροι βενετσιάνοι ἐπεκαλοῦντο τὴν ὄρηγ τοῦ Θεοῦ ἐναντίον της !

Καλὸν εἶνε νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ χορῆς τοῦ πηροῖνι, πὺρ ἐσανθάλασε τοὺς Βενετούς, ἦταν ἀγνωστὴ σὲ ὅλη τὴν Ἑυρώπη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ πολὺ ἀργότερα ἀκόμη. Μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος εἰσηχθησαν τὰ πηροῖνια στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐθεορήθησαν ὑπερβολικὴ πολυτέ-

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ...

Την εποχή που η συγκοινωνία δεν είχε φτάσει ακόμα στη σημερινή της τελειότητα, μικρός άομιδός ταξιδιωτών ελήγαυε από την Νεάπολιν εις την Φρότζια της Ιταλίας με ένα ταχυδρομικό αμάξι.

Έξαφρα σ' ένα οταυμό ο οδηγός είδε να πλησιάζη μιά ληστρική συμμορία και είδοποίησε τους επιβάτες.

— Δυστυχία μου, χάθηκα, εφώναζε κάποιος επιβάτης.

— Έχετε πολλά λεφτά μαζί σας, κύριε; τόν ερώτησε μιά κυρία που συνταξείδευε μαζί του.

— Χίλια φράγκα, κυρία μου.

— Κράψτε τα μέσα στα παπούτσια σας. Οί λησται δέ θά σκεφθούνε να σας ψάξουνε εκεί πέρα.

Ό ταξιδιωτής συνεροφώθη με την συμβουλήν της συνεπιβάτιδος του. Όταν όμως έπειτα από λίγη ώρα έφθασαν οί λησται και έτοιμάσθηκαν να ερηνήσουν τούς επιβάτες η κυρία εφώναζε:

— Έγω δεν έχω μαζί μόνο έκατό φράγκα. Νά, πάρτε τα. Ό κύριος όμως άπ' εκεί έχει ζουμμένα στα παπούτσια του χίλια φράγκα.

Ευχαριστημένοι από την προσοσίαν της οί λησται, έληραν τά χίλια φράγκα τού άνδρος και έσεβάσθησαν την κυρίαν.

Όταν ή άμαξα άπεμαζινθή από την συμμορίαν ο ταξιδιωτής τά έβαλε με την κυρίαν. Έκεινη όμως με ένα χαμόγελο ίκανοποίησος στά χείλη, έβγαλε μέσα από την τσάνταν της χίλια φράγκα και τά έδωσε στον συνταξείδιωτήν λέγοντας:

— Όρίστε, κύριε, τά χίλια φράγκα σας. Άν δεν είχα μεταχειρισθεί αυτό τό στορατήγημα οί λησται θά με έψαγαν και θά μου έβρισκαν 50 χιλιάδες φράγκα που είχα έπάνω μου...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Στήν πόλιν Δ... πολιτεύεται ο ίατρος κ, Κ... , ο όποιος, πολλά χρόνια τώρα, σε κάθε εκλογή βγαίνει πρώτος και καλύτερος.

Κατά τις παραμονές των τελεταίων εκλογών κάποιος ξένος που παρεπιδημούσε στην πόλιν Δ... ερώτησε μιά μέρα στο καφενεύο μερικους γνωστούς του.

— Τι λέτε; θά βγη κ; αυτή τή φορά βουλευτής, ο ίατρος Κ...

— Ασφαλώς.

— Πρώτος όπωσ πάντοτε γιατί θά τόν ψηφίσουμε όλοι.

— Μά δέ μου λέτε, σās παρακαλώ, που οφείλεται αυτή ή δημοτικότητα του; θά είνε, φαίνεται καλός οήτος μέσα στη Βουλή.

— Καθόλου μάλιστα. Δεν έχει μιλήσει ποτέ.

— Τότε θά σās κάνη πολλά ουσφετία.

— Ίσα-ίσα. Είνε τεμπέλης όσο κανείς άλλος σ' αυτά τά ζητήματα.

— Θα είνε τότε καλός γιατρός...

— Κάθε άλλο. Από ίατρική δεν σκαιπαίζει γού. Έπεις εδώ δεν τού εμπιστευόμαστε ούτε τούς σζύλους μας γιά να τούς θεραπεύση.

— Τότε;

— Γι' αυτό ακριβώς τόν βγάτωμε βουλευτή γιά να λείπη διαρκώς από δω και να μην κινδυνεύη ή ζωή και ή υγεία μας...

..... Βασίλειος-Ήλιος !..

Έλεκαλούντο λοιπόν οί ρισοφόροι τούς κερανούς τού Ούρανού κατά της «διεφθαρισμένης Βυζαντινής» και οί κερανοί δεν άρησαν ναρθούν. Η Δόγισσα Θεοδώρα προσεβλήθη από μιά μυστηριώδη—κατά τούς χρονογράφους—άσθενεία, ένεκα της όποιας όλα κερσά τού σώμα της έσπύσε ! Όλες ή προσπάθειες τών γιατρών της εποχής έναυάγισαν. Η κομπή Έλληνίδα πριγκίπισσα, ή καθαρή και καλομαθημένη, πεθαίνοντας σκοπούσε γύρω της τόση δυσωδία όστε καμιά από τις γυναίκες της δεν μπορούσε να την πλησιάση. Ό όλος στον τραγικό αυτό θάνατο είδε τη θεία όρηγιά κατά της ξένης, που ήθελε να διαφθείρη την κοινωνία. Και ή αλήθεια είνε ότι επρόκειτο περί προσβολής ειλουσίας, ή όποία τότε έκανε θραύσι, όταν φανεωνότανε στην Ερώτα...

Σαν να μη έφθανε αυτό, ήρθε και άλλη συμφορά. Ό άντρας της Δόγης Σέλβο ένιχθη από τούς Νορμανδούς κοντά στην Κέρκυρα.

Ό Ένετικός στόλος έπαθε πανωλεθρία. Τότε οί έχθροι του βήσαν ευκαμία να σηκώσουν τό φανατικό λαό, έναντίον του. «Ήταν φανερό πιά ότι ο Θεός μισούσε τό Δόγη αυτό και άν έμενε ακόμη στο Θρόνο—έλεγαν— ή Δημοκρατία θά έχανε την ελευθερία της». Ό λαός επαναστάτησε και έξεθερόνησε τόν «θεοκατάρατο Δόγη» Ντομένικο Σέλβο, ο όποιος πέθανε εξόριστος...

Και ο έπίλογος :

Πεντακόσια χρόνια μετά τόν θάνατο της Θεοδώρας Δούκα, ένας ποιητής πολύ της μόδας στη Βενετία, ο Λουδοβίκος Δομένικο, θέλοντας να παραστήση την ωραιότητα μιάς συγχρόνου του Βενετσιάνας άρχόντισσας της Μαντόνας Έλενας Μπαρότσι, γράφει :

«— Είνε ωραία όπως ή Έλληνίδα Θεοδώρα !..»

== ΑΠΟ ΤΑ ΦΡΑΙΣΤΕΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΙΑΠΟΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ==

Όλα μιά μέρα θά χαθούν

Είμαι σιωπηλός άπόψε, ωραία μου ! άπόψε οί ήνοι, οί χοροί και τά φιλιά δέν υπάρχουν, παρό στην άνάμνησή μου.

Στόν ποταμό γαιμιά βαροζούλα πιά δεν φαίνεται... Ή εορτή τού έρωτος τελείωσε από χθές...

Σήμερα ο νοός άλλου πετάει. Σήμερα ένα πένθος, μιά σιωπή, μιά ήρεμία βασιλεύει...

Άκου ! πέρα τά πουλιά πώς κλαίνε. Άκου ! τόν θορήνο τού βολιού ! Άλλοίμονο ! όλα περνούν, όλα τελειώνουν εδώ κάτω. Όλα πεθαίνουν, ωραία μου ! όλα στό πέρατος τού χρόνου θά χαθούν μιά ήμερα... όλα ! όλα !

Κι' έγω μιά ήμερα θά χαθώ. Κι' έσύ κάποιαν αύγή τά μάτια σου θά κλείσης !..

*** Έλα άπόψε

Ήρθε και πάλι έποχή που οί κερασιές θ' άνθίσουν... Στήν ήρεμη την όχη τού ποταμού μας, ωραία μου αγάπη, τά λουλουδια γέρουν στα κροστάλλια νερά... Φωνές γλυκές φωνές από παντού... σιωπών...

Ήνοι από βολιά μαζουά πεθαίνουν... Πόσο άπόψε μεθούν τά πάντα κάτω άπ' τό φεγγάρι...

Έλα ! στην άκρη εκεί που σε προσμένω... Έκει ο Θεός θάνε μαζί μας... Έκει κάποια καρδιά έρωτευμένη θά σε προσμένει άπόψε...

Έλα ! Γιατί και πάλι έφθασε γοργά ή έποχή που οί κερασιές ξαναυθίζουν...

Έρωτες

Τά λουλουδια σκαρτούν μισοκλειές. Ό ήλιος γέρνει πίσω άπ' τά ψηλά βουνά. Η καρδιά μεθυσμένη από αγάπη, κάποια άλλη καρδιά περιμένει.

Σε λίγο τό φεγγάρι θα φανή ή νύχτα θά λουσθή σε λίγο μεσ' τό φως του...

Άς έρθη κοντά ο ένας προς τόν άλλον. Μαζουά ή έννοιες, μαζουά ή φροντίδες...

Άνοιχτε πάλι γιά να μη στό σπίτι ο έρωτάς μου.

Είσαι μακριά...

Πόσο γρήγορα τά χρόνια έκεινα—αγάπη, ωραία και σιωπηλή— πόσο γρήγορα κληήσαν...

Τά βράδια, τά πρωινά, τά μεσημέρια... Πόσες ώρες ! πόσες στιγμές ! πόσα ζουφομιάματα !

Ναι ! πέρασαν ! Μά λες έσύ — ωραίο κορίτσι ! Πώς ξεχάθηκα, τά χρόνια έκεινα ;

Ποτέ ! ποτέ ! Δεν ξερω ! Ούτε μπορώ, ούτε τολμώ να πω σ' έσένα ότι αισθάνομαι... Είσαι μακριά, τόσο μακριά ! Και ο ήχος της φωνής μου δεν σε φτάνει... Είσαι μακριά !

Πάλι σαν τότε

Περάνει ή ζωή, κυλάει ο χρόνος, ή μέρες φεύγουν, ή καρδιές κιντούν...

Άγάπη ! αγάπη ! Στού δειλινού και πάλι πνίγομαι τις ύστερες άχτίδες...

Πώς ήταν άλλον ! οί κηποι όλοι άνθίζαν... Στά νερά τού Νισαί έπλέαμε στη βάρκα μας έκεινη...

Πώς ήταν τότε ! πώς ήταν !

Κάποιος άόρατος θεός από ψηλά προστάτεψε τις έρωτικές ψυχές μας !

Άγάπη ! Άγάπη ! Κίττα ψηλά πώς τό φεγγάρι μας γλυκοκιντάζει πάλι άπόψε ! Κίττα πώς τά νερά ήσυχάζουν και ζουφομολώνε κάτω άπ' τά κορμιά που τά δυό χερσάκια σου τραβούνε...

Κίττα ! κίττα, αγάπη μου, όλα αυτά, και ύστερα, στην όχη εκεί άμα φθάσουμε ! Τά λόγια έκεινα, σαν άλλοτε, γλυκά θά πω και πάλι μεσ' τ' αυτό σου...

Θά κλάψω πάλι σαν και τότε...

Ήλι σαν πνίν τά μάτια θά δακρύνουν...

Τέν έρωτα ποτέ μη λησμονείς

Τόν έρωτα ποτέ μη λησμονείς, άς πέρασαν τά χρόνια !

Τά μάτια έκεινα κ' άν εκλείστηκαν, μη τά λησμονείς... Τόν έρωτα ποτέ μη λησμονείς !

Ό χωρισμός στον έρωτα μιά άνάμνηση γλυκειά θά μείνη πάντα.

Τό παρελθόν, οί χρόνοι έκεινοι, οί στεναγμοί, τά λόγια που ψιθύρισαν τά χείλη, τό φιλιό, όλα πιά κ' άν πέρασαν, κ' άν τά μαλλιά άπαρίσαν άπ' τό χρόνο. Τόν έρωτα μη λησμονείς ! Ήσχυα γύρε τό κεφάλι και στην άνάμνηση παληών καιρών την πομένη σου ψυχή άφηνε πάντα, παρηγοριά να βρη...